

utilbørligt, om man vilde affærdige en saadan Embedsmand, som kom i den ulykkelige Stilling tidligere at maatte gaae af med maaskee 2, 3, 4 eller 5 pCt. af sin Gage, og at man derved vilde komme til en saadan Pension, som det vilde være uværdigt for Staten at byde og næsten uværdigt for Embedsmanden at modtage. Comiteen foreslog derfor, at man skulde give en Bestemmelse om et saadant fast Minimum, og foreslog netop som Minimum 20 pCt., det vil sige $\frac{1}{5}$ af hans Gage og foreslog denne $\frac{1}{5}$ som den Pension, han lige strax kunde faae, medens derimod den nærværende Comitee, idet den forøvrigt har anerkjendt de samme Grundsætninger, ikke har troet strax at burde give $\frac{1}{5}$, men har indskrænket sig til at give $\frac{1}{10}$, indtil Embedsmanden har tjent i to Aar, saaledes at han ved Udløbet af det tredie Aar naaer det, den tidligere Comitee havde fastsat som Minimum, for derefter altsaa at stige videre. Jeg erkjender nu vistnok, at, efterhaanden som vi stige op i de høiere Tjenestaar, fremkommer Afvigelsen mellem den nærværende Comitee og den tidligere deri, at man har meent, at Embedsmanden efter 5 Aars Forløb kunde faae Halvdelens af sin efter al Sandsynlighed forholdsviis meget ringe Gage, men jeg troer, at vi have i vor Betænkning afgivet gode Grunde herfor, og jeg kan henvise til dem saavel som til den udførlige Udvikling af dem, som Ordføreren her i Salen har givet. Jeg troer, at det vil findes, at der virkelig er meget gode Grunde for at tage dette Hensyn til Embedsmændenes Løn og Stilling, og at man ogsaa her endnu maa sige, at den egentlige hyppige Afgang af Embedsmand af utilregnelige Aarsager falder endnu ikke her i nogen saa stor Mængde, at de kunne ventes at blive en saa uoverkommelig Byrde, og jeg troer navnlig, at det maa erkjendes, at de Bessparelser, som den nærværende Comitee har villet bevirke her ved sit Forslag, som unægtelig fjælner sig meget fra den tidligere Comitees Forslag, med Hensyn til Embedsmænd i en langt senere Embedsald, hvorefter deres Pension skulde gaae op indtil den fulde Gage, visst ville opveie de Udgifter, som Staten derved vil kunne faae, og jeg troer, at Retfærdighed

og Billighed vil være uden Sammenligning bedre tjent med denne Fremgangsmaade, end med den, som er fulgt i Udløbet. Den ærede Rigsdagsmand har vel meent, at det ikke skulde være rigtigt her at sætte den stærkere Grændse, som fra Comiteens Side er foreslaaet for de Beløb, som overhovedet kunne erholdes i Pension, og at bortskjære Reglerne om, at en Embedsmand efter Udløbet af 50 Aars Tjenestetid kunde gaae af med sin fulde Gage som Pension, men jeg finder dog ikke at hans Ytringer paa nogen Maade have været istand til at røkke den Sandhed, at der vil spares og spares ikke Lidet derved, at der kunne være gode Grunde derfor, og at man ikke kan sige derved at gaae de Bedkommende for nær, thi det maa dog vel erindres, at, naar en Embedsmand gaaer af med sin fulde Gage, saa gaaer han i Virkeligheden af med mere end sin Gage. Det er nemlig en Sandhed, som ikke kan modsiges, at, der gives kun saa Embedsstillinger, som ikke medføre forskjellige Udgifter for Embedsmanden, og det er i ethvert Fald klart, at, om ogsaa en Embedsmand i den Alder ikke kan i og for sig i Reglen vurdere sin Tid synderlig høit, saa maa han altsid kunne vurdere det for Noget, at faae fri Raadighed over sin Person, sit personlige Opbehold osv. Jeg troer derfor virkelig ikke, at man kan sige at gaae Embedsmanden for nær, om han ved en saadan Afgang maa miste en vis Deel, naar det ikke overstiger $\frac{1}{5}$ af hans Gage. Den ærede Rigsdagsmand yttrede vel, at derved ikke vilde opstaae nogen synderlig stor Bessparelse, fordi Folk alligevel, naar de afgaae efter en saa lang Tjenestetid, kort efter døe; dette er imidlertid Noget, som modsiges af Erfaringen, og som ogsaa blev tilstrækkeligt modsagt af den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2det Distrikt (Tscherning), som bemærkede, at det virkelig synes som at Banen til at leve kan holde meget længe ud (Latter). Den ærede Rigsdagsmand erklærede udtrykkeligt, at han med Hensyn hertil maatte være af modsat Mening med den anden ærede Rigsdagsmand, og der maa saameget mere lægges Vægt paa denne Ytring af den ærede Rigsdagsmand, som han netop begyndte sit Foredrag med, at han var i den Grad enig med